

Recensent: Merthe van der Bruggen

Kees Vermeer: 'Mevrouw, u heeft mijn ballen bij elkaar geniet' Uitgeverij Eigen Boek B.V., Hoofddorp 2013. ISBN: 9789461291202. (Aandoeningen en thema's: beroerte, bewegingsapparaat, complicaties, pijn, medische fouten, seksuele klachten, acceptatie, emoties, erkenning, deskundigheid, humor, zeggenschap / ED) Zie ook: www.uitgeverijeigenboek.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Waarschuwend egodocument over de dramatische gevolgen van twee medische missers en de gebrekkige diensten van advocaten en verzekeraars. In 1991 valt Vermeer van zijn fiets en bezoekt hij de EHBO met een kapotte schouder. In 1993 ondergaat hij sterilisatie. Zijn klachten gaan daarna van kwaad tot erger. Hij ziet acht orthopedisch chirurgen, drie keuringsartsen en twee neurologen voordat er in 2003, 2006 en 2009 hersteloperaties worden uitgevoerd. Intussen lijdt hij hevige pijnen in zijn hele lichaam. Hij verliest zijn bedrijf, zijn seksuele leven ligt aan diggelen en vreest zelfs voor zijn relatie. Vermeer schrijft zoals hij praat, in een mengeling van Hollands en Brabants, doorspekt met boeren humor en verwensingen. Het is alsof je naast hem aan de bar zit. De besproken medische documentatie is bijgevoegd. Boek van 236 pagina's.

Over de schrijver:

Kees Vermeer is in 2013 begin vijftig. Tot 1999 had hij zijn eigen veehouderij. Toen zijn lichaam hem in de steek liet, werd hij vrachtwagenchauffeur. Hij is getrouwd en komt uit Noord Brabant.

Korte Beschrijving:

Egodocument over de dramatische nasleep van twee medische missers. Vermeer laat in 1991 een kapotte schouder behandelen. In 1993 ondergaat hij een sterilisatie. Beide behandelingen gaan fout en zijn klachten gaan van kwaad tot erger. Hij ziet acht orthopedisch chirurgen, drie keuringsartsen en twee neurologen voordat er in 2003, 2006 en 2009 hersteloperaties worden uitgevoerd. Ook daarbij worden fouten gemaakt. Er ontstaan nieuwe, steeds ernstiger complicaties. Intussen lijdt de auteur hevige pijnen in zijn hele lichaam. Hij verliest zijn bedrijf, zijn seksuele leven ligt aan diggelen en vreest zelfs voor zijn relatie. Toevallig wordt hij ook nog getroffen door een rondvliegend rotje. Daardoor ontwikkelt hij ondraaglijke aangezichtspijnen. Het lukt hem niet zijn recht te halen, ondanks dat hij alle medische documentatie heeft bewaard. De auteur voelt zich afgescheept door zijn advocaat en verzekeringsmaatschappijen en bedrogen door de medische stand. Hij is woedend omdat hij als een hypochonder wordt weggezet. Vermeer doet dan ook veel moeite om aan te tonen dat hij "geen sissy is". Hij schrijft dit boek bij wijze van rouwverwerking, maar ook om mensen op het hart te drukken zich goed te informeren voordat ze in zich laten snijden.

Wat viel op:

Vermeer heeft geen moeite met onderbroekenlol en seksueel getinte grappen. Op erg pijnlijke momenten schakelt hij over op sappig Brabants, dat hij fonetisch opschrijft.

Na een val van zijn fiets komt Vermeer op de EHBO. De arts stelt een diagnose terwijl de patiënt zijn shirt nog aan heeft: schouder uit de kom. Hij geeft een flinke ruk aan de (naar later blijkt gebroken) arm en verergert zo de klachten. Op de röntgenfoto is geen letsel te zien: daarvoor is het gefotografeerde gebied te beperkt. Vermeer wordt weggestuurd met een mitella en fysiotherapie. Omdat de botten nooit goed gezet worden, gaan de spieren compenseren, met hevige pijn als gevolg.

Als Vermeer de verzekeringsarts bezoekt met zijn kapotte schouder, noteert deze dat het hem niet duidelijk is wat er nu precies kapot is. Hij vindt het er niet goed uitzien, maar toch stuurt hij de patiënt niet terug naar het ziekenhuis. Ook baseert hij zonder meer de hoogte van de uitkering op de diagnose van de EHBO-arts. De auteur krijgt geen passende arbeidsongeschiktheidsuitkering.

De uroloog, die Vermeer benadert voor een sterilisatie, laat zijn assistenten de operatie verrichten. De auteur is hier niet over ingelicht en hem wordt geen toestemming gevraagd. De behandelmethode blijkt anders te zijn dan die uit het voorlichtingsmateriaal: in plaats van touwtjes worden nietjes gebruikt. Deze nietjes zorgen vervolgens voor complicaties. Later hoort Vermeer van een dierenarts dat touwtjes of nietjes eigenlijk niet nodig zijn. Een knoop in de zaadleider zou even effectief zijn. Dan is de kans op complicaties wel veel kleiner.

Vermeer neemt verschillende advocaten in de arm om zijn recht te halen. Uiteindelijk is hij acht en half duizend euro armer maar dat heeft hem niets opgeleverd. Tot overmaat van ramp merkt de auteur pas dat niet al het bewijsmateriaal aan hem is teruggestuurd, als hij al voor ontvangst heeft moeten tekenen.

De auteur kan zijn misère niet anders verklaren dan met complottheorieën. Ondraaglijke pijn, medicijnen helpen niet of nauwelijks en de artsen weten het niet meer. Dan hoort Vermeer buiten het medische circuit om dat hij wel eens een tekort aan magnesiumchloride zou kunnen hebben. Deze natuurlijke ontstekingsremmer zou in onze dagelijkse voeding steeds minder aanwezig zijn. Na regelmatig gebruik van een supplement heeft Vermeer in 2013 veel minder pijn. Hij is ervan overtuigd dat artsen hem deze kennis met opzet onthouden hebben om meer pillen te kunnen verkopen. Ook vermoedt hij dat artsen bewust aansturen op complicaties. Want hoe meer hersteloperaties, hoe meer geld er in de zakken van artsen en verzekeraars vloeit.

Citaten:

P.29: ‘Komt een vrouw bij de gynaecoloog. De gynaecoloog vraagt waar de vrouw last van heeft. Hierop zegt de vrouw dat ze nergens last van heeft, maar dat ze voor de vierde keer gaat trouwen [...] met een jurist, want dan wist ze in ieder geval zeker dat ze ‘genaaid’ zou worden. Geneukt, genaaid, die hoef ik niet uit te leggen hè!’

P.134: ‘Ik wil het komisch houden. Ooh! Nie neuke, slappe hap, gek worden van de pijn, pillen voor de pijn slikken, wijdbeens staan, niet lang kunnen zitten en dit allemaal geen plaats meer kunnen geven. Met andere woorden, wat mij door de chirurgen van het St. Casteratie Ziekenhuis is aangedaan, is niet te bevatten.’

P.201: ‘Ik ben Kees en ik hoop dat ik nog lang mag Kezen! Ik ben een Brabander en ik kon vroeger, en nu nog vind ik, goed bakken vertellen [...]. Wat een getob allemaal en pille vrete en wijdbeens staon en lope en meej pènt [pijn] wippe (neuken) en overal naor toe rije in dan te heure krège da ge da allemaal vur niks het gedaon. Een stelleke cliniclows woar ik nie om kaan laache. Potverbloemetjes.’

Achterflap: ‘De auteur schuwt niet om diegenen die denken dat ze alles kunnen op wel heel andere manier te belichtten. In feite wil hij er mee zeggen dat iedereen die meer dan €70,00 per uur verdient eigenlijk niet te vertrouwen is.’